

Гнѣздо на кошунство, на леность, на блудъ:
 Фенеръ, по срама си позорно прочутъ;
 Фенеръ, отъ кждето презъ вѣкове цѣли
 Развратъ и мъртвило въ свѣта сж се лѣли,
 И който забули всичкия възтокъ
 Съ една гжста мрежа, и никой тълчокъ
 На духа не даде, нито мисль нова
 На човѣка, падналъ въвъ дрѣмка сурова,
 Безъ вѣра въ борбата и безъ идеалъ; —
 Фенеръ, при таквазъ вестъ, потрепера цѣль
 И уплашенъ рече: „Другъ е божий сждъ
 Тия два убийца трѣбва да умрѣтъ!“
 И катъ се прекръсти, прати имъ отрова.
 Нощта бѣ студена, мрачна и сурова.

На заранъта рано тъмничния сводъ
 Огласиха думи: милость и животъ!
 А беднитѣ братя въ предсмъртни страдания
 Изпущаха свойтѣ последни стенания.
 И, вече обзети отъ гробния хладъ,
 Тѣ прашаха сбогомъ на божия свѣтъ,
 И шушняха тихо съ гаснѣща сила:
 „Какъ много те любимъ, Българиио мила!“
 1882, Пловдивъ.

ДАМЯНУ ГРУЕВУ

О Македонию, страдалница разпята,
 О Македонию, земя покрита съ кръвь,
 О Македонию, съ порой сълзи залята
 На вълци и хиени оставена за стрѣвь.

О Македонию, о героиньо! Плачемъ
 Предъ твоя кървавъ ликъ, предъ твойта
 Голгота,